Ч. 86 (14.335). Львів, вівторок 21. квітня 1936. [illegible] Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504·060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41.
„ Друкарні: 229-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Ґенеральний страйк у Львові.

ПАТ повідомляє: Союз міських робітників м. Львова оголосив 24-годинний страйк, який почався в понеділок 20. квітня ц. р. в 6-ій год. рано. Члени союзу друкарів і робітники П.А.С.Т-и теж не працювали. Влада доложила всіх зусиль, щоб в час страйку виконували свої функції всі установи публичної ужитковости, а саме: електрівня, газівня, водотяги і споріднені заведення, які мають зовсім запевнений хід праці. Слід пригадати, що всі організації польських комбатантів заявили, що їхні члени готові допомогти владі у протистрайковій акції.

Рада Унії Союзів умових робітників у Львові рішила не брати участи у страйку.

ПІВУРЯДОВИЙ ГОЛОС ПРО СТРАЙК.

Півурядова пресова аґенція „Всхуд" видала в полудне комунікат, в якому стверджує, що заповіданий загальний страйк не удався. Завдяки рішучим розпорядкам влади всі заведення публичної вжиточности, як електрівня, газівня і водотяги функціонують без перепон. Каварні і ресторани отворені, а де кельнери здержалися від праці, гостей обслугують власники льокалів.

Про забезпечення спокою і порядку дбають поліційні стежі. Ніде не прийшло до якихсь інцидентів. Тому що трамваї не курсують, заступають їх кінні дорожки. Залізничий рух нормальний.

З терену львівського воєвідства приходять вістки, що всюди панує спокій і нормальне життя. У воєвідствах тернопільськім і станиславівськім страйку взагалі не проголошено.

СПЕЦІЯЛЬНІ КОМІСІЇ СПИСУЮТЬ ШКОДИ.

Промислово-Торговельна Палата при співучасти промислово-торговельних організацій у Львові, а саме: купецької конґреґації, львівського товариства купців, централі союзу купців і промисловців, корпорації гостинниць і ресторанів, товариства польських купців і промисловців і товариства дрібних купців і торговців переведе в найближчих днях спис шкід, що їх потерпіли купці і промисловці у звязку з подіями 14—16 квітня ц. р. Спеціяльні комісії, зложені з делеґатів Палати і представників згаданих організацій, переведуть спис на місцях, де шкоди повстали.

ХТО БУДЕ ПЛАТИТИ ЗА ШКОДИ?

Правничі кола впевняють, що є дуже мала вида, щоб влада винагородила шкоди пошкодованим.

ЩЕ ДВІ ВІДОЗВИ.

У справі кривавих подій у Львові польські львівські архиепископи Теодорович і Твардовський видали спільну відозву до польського населення, в якій накликують усіх, голосно польських робітників, щоб скупчили свої сили для оборони перед суцільними лавами комунізму. В понеділок розліпили на мурах м. Львова ще й відозву ендеків, якої перший наклад влада сконфіскувала.

ПРОЄКТ МІЛІЦІЇ З ТРЬОХ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ ПЕРЕПАВ.

На засіданні польського клюбу міських радних у Львові вирннув внесок, щоб створити громадянську міліцію, яка помагала би владі при вдержанні ладу в місті. Міліція складалася би з трьох секцій, а в склад кожної секції малиб увійти представники трьох національностей, які заселюють Львів. Внесок цей перепав.

КОМУНІКАТ ПАТ-А

ЛЬВІВ, 20. 4. ПАТ. Проголошений на нині страйк робітників прилюдного вжитку не вдався. Перемогли протистрайкові тенденції, які вже вчора виявлялися серед більшости ріжної катеґорії робітників. Електрівня чинна за виїмкою варстатів, водопроводи й газівня працюють нормально. Трамваєва обслуга зголосилася. Телефони працюють. Положення в місті нормальне, крамниці відчинені, каварні й гастрономічні заведення чинні при помочі їх власників і родин. У Львові ніяких демонстрацій ні гуртів на вулиці не було. В місті повний спокій і порядок. Ранішні часописи вийшли у звичайному обемі.

ЗАЛІЗНИЧНИКИ ОСУДЖУЮТЬ ПОДІЇ ІЗ 16.ц.м.

ЛЬВІВ, 20. 4. ПАТ. Федерація польських залізничників прислала на руки львівського воєводи таке письмо:

„У звязку з подіями, що мали місце 16. ц. м. осуджуємо якнайенерґічніше переворотові елементи та в доказ солідарности зголошуємо готовість співпрацювати з владою в кожному напрямі, який вона вкаже. Ухвала запала на надзвичайному засіданні 18. ц. м. — Окружна Управа".

КОНФІСКАТА „ҐАЗЕТИ ПОЛЬСКОЇ".

ВАРШАВА, 20. 4. ПАТ. Перше видання недільного числа „Ґаз. Польскої" сконфіскували на приказ уряду за вступну статтю на тему недавніх заворушень.

АБІСИНСЬКА ЦІСАРЕВА ПОКИНУЛА АДІС АБЕБУ.

РИМ, 20. 4. ПАТ. „Пополо д' Італія" повідомляє, що з Адіс Абеби виїхала на захід цісарева Менен із молодшим сином Маконеном кн. Гарару. Поїхала мабуть до Амбо, де, мовляв, є неґус, наслідник престолу Асфа-Авсеґ і рас Касса та Сеюм. У ціс. палаті осталися лише службовики та 300 озброєних людей під командою грецького старшини. Адіс Абебу покинули теж у невідомому напрямі міністер закорд. справ і міністер вн. справ.

ЗАВТРА ІТАЛІЙЦІ ЗАЙМУТЬ АДІС АБЕБУ.

БЕРЛІН, 20. 4. ПАТ. „Берл. Цтґ. ам Міттаґ" у телеграмі з Адіс Абеби заповідає в сензаційній формі можливість здобуття столиці Абісинії вже завтра. Здогад цей мотивує кореспондент бажанням Італії зробити цей рішаючий крок у дні роковин оснування Риму.

БРИТІЙСЬКІ ВІЙСЬКА ЗБИРАЮТЬСЯ НА КОРДОНІ АБІСИНІЇ.

КАЇРО, 20. 4. ПАТ. Еритрейський та абісинський кордон англьо-египетського Судану замкнені, торгівля, що велася мимо санкцій, припинена. Суданські купці та робітники поспішно покидають Еритрею. З міст Амбари та Хартуму виходять на південний схід великі військові транспорти.

МАНЕВРИ ПРИ ЕГИПЕТСЬКИХ ПОБЕРЕЖАХ.

КАЇРО, 20. 4. ПАТ. При березі недалеко Олександрії відбуваються комбіновані маневри брит. фльоти і прибережної артилерії та літаків.

АБІСИНСЬКА СПРАВА В ЖЕНЕВІ. КОМІТЕТ 18-ох СКЛИКАНИЙ.

ЖЕНЕВА, 20. 4. ПАТ. Предсідник Васконсельос скликав членів експертів координаційного комітету на завтра.

Греція хоче ремілітаризації проливів.

АТЕНИ, 20. 4. ПАТ. Цього тижня відповість грецький уряд на турецьку ноту в справі Дарданелів; сподіються прихильної відповіди тому, що анулювання льозанських постанов про проливи автоматично далоб Греції право укріпити острови Самотраке і Лемнос. Якщоб Ліґа Націй уневажнила 18. статтю льозанського мира, мусілаб дозволити Греції укріпити острови Хіос, Самос, Мітілене та Ікарію.

БЕЛЬГІЙСЬКИЙ ПРЕМІЄР У ПОЛЬЩІ.

ВАРШАВА, 20. 4. ПАТ. Бельгійський премієр і міністер закордонних справ Бельгії Ван Зелянд із жінкою виїзджає 25. ц. м. з Брюселі до Варшави, щоби ревізитувати міністра закордонних справ Бека та його жінку в Брюселі. Із премієром їде директор кабінету гр. Де Ліхтерфельд і повновласний міністер бар. Де Варден.

ЧЕМБЕРЛЕН ПЕРЕГОВОРЮЄ ІЗ БЕНЕШОМ І КРОФТОЮ.

ПАРИЖ, 20. 4. ПАТ. Бувший міністер закордонних справ В. Британії Остен Чемберлен приїхав сьогодні з Відня до Сезіморусті біля Табору, де є літній осідок през. Бенеша. Чемберлена прийме през. Бенеш вівторок у Празі, крім того нараджуватиметься він із прем. Крофтою.

СТРАЙК НА 1. ТРАВНЯ.

ПАРИЖ, 20. 4. ПАТ. Нац. рада федерації робітників, що працюють під землею, постановила проголосити 1. травня страйк у всіх вуглевих басейнах і так поширити страйк, що його ухвалили гірничі синдикати в півн. копальнях, колиб власники копалень не взяли під увагу гірничих домагань.

НЕДУГА ПРЕМ. КОСЦЯЛКОВСЬКОГО.

ВАРШАВА, 20. 4. ПАТ. Комунікат Ради Міністрів повідомляє, що прем. Косцялковський захорів на ангіну, тому відложив свою поїздку до Будапешту: відвідав його президент Мосціцький.

Дипломатичний корпус покидає Адіс-Абебу.

Адіс Абеба, 20. 4. ПАТ. **Закордонні посольства і чужинці приготовляються, щоби покинути столицю нині а найдальше завтра. Старшини з бельгійської військової місії відїдуть ще нині вечором окремим поїздом.**

ІТАЛІЙЦІ ЗАНЯЛИ ДЖІДЖІҐУ.

ПАРИЖ, 20. 4. ПАТ. **Авас подає з Адіс Абеби: Італійські війська заняли Джіджіґу.**

ОБОРОНА АДІС АБЕБИ.

ВАРШАВА, 20. 4. ПАТ. На великій маніфестації площі перегонів уряд закликав населення, **організувати останню лінію оборони** проти італійців, що машерує з Десіє. Зголосилося 5.000 озброєних вояків. Якщо ця лінія заломиться, **абісинці не боронитимуть самої столиці, щоб не наражувати її на збомбардування.** Навіть якщо би італійці заняли Адіс Абебу, **абісинська армія може ще боронитися через кілька місяців.**

АДІС АБЕБА, 20. 4. ПАТ. Американський сотник Дедвіс, що служить у абіс. армії, вернувся з фронту до столиці, та заявив представникові преси, що: **Упадок Адіс Абеби не буде кінцем війни, лише початком нових труднощів для марш. Бадолія. Будемо боронитися, доки цісар залишиться на полі бою.**

АРМІЯ РАСА НАСІБУ НЕ ЗНИЩЕНА.

ВАРШАВА, 20. 4. ПАТ. Як подають італійські джерела, завзята битва, що почалася 14. ц. м. покінчилася 18. ц. м. наступом сомалійських та лібійських військ у долині ріки Діяна-Гобо, на захід від Горагаї. Армія раса Насібу добре випосажена і ненарушена, після 4-денних боїв відступила. Італійський комунікат говорить лише про італійську перемогу, не про знищення абісинських військ. Авас припускає, що рас Насібу має великі резерви, які ще дотепер не брали участи у боях; підмічує, що до тепер чутки про здобуття Джіджіґи та Гарару не справдилися.

В Адіс Абебі кружляють чутки, що італійці заняли Анкобеб, на 125 кільометрів на північ від Абіс Абеби.

КОМУНІЗМ В ІНДІЯХ.

В Льондоні появився звіт міністерства для Індій про „моральний і матеріяльний поступ і ситуацію в Індіях в 1933—34 рр." В нім говориться про „нову комуністичну небезпеку в Індіях". Ця нова хвиля комуністичної пропаганди та організації спирається на трьох чинниках — на невеликім генеральнім штабі добре вправлених та переконаних совітсько-московських агентів і партійників, на відломі лівого крила „Всеіндійського конгресу", та на радикальнім крилі професійних спілок.

Частина цих совітських агентів вийшла у 1933 р. з вязниць, до яких вони дістались у висліді великого процесу змовників в 1929 р. Цей процес ствердив, що змову організувала Москва, яка постачала керманичів змови, гроші та пропагандивний матеріял. Завданням московських агентів було підтримувати кожний рух, який міг провадити до збройного повстання. Вийшовши з вязниць ці агенти відновили негайно свої роботи, але поводилися обережніше, полишаючи масову роботу місцевим організаціям. Наслідками їх роботи була відбудова комуністичної партії Індій та великий страйк текстильників у 1934 р. В летючках, виготовлених масово в таємних друкарнях та розповсюджених по цілій країні, закликалося до соціяльної ненависти та насильства, разом з тим давалось вказівки комуністичним агентам щодо революційної акції та захоплення влади. Летючки підписала індійська секція Комінтерну.

Коли Ганді показався надто безсилим, щоб кермувати Всеіндійським Конгресом, що повстав в значній мірі завдяки його власній акції, головним керманичем став фактично адвокат Неру. Наприкінці 1933 р. він досить несподівано оголосив себе прихильником комунізму, заявивши: „Світ має тепер вибирати між фашизмом та комунізмом; я обстоюю цілком комунізм". Але Неру бачив у комунізмі рух, що міг перебороти касти, релігії та раси Індій і зробити з них цілість, що моглаб служити основою незалежної держави. Москва-ж хотіла лише надужити індійський націоналізм, як революційний рух, що міг би передати в московські руки стратегічний провід і панування над Індіями. У 1934 р. Конгрес жадав: „Необмеженої національної контролі над армією та іншими засобами оборони, над зовнішніми зносинами, над фінансами та господарством", — отже фактичної незалежности від Англії.

Вже у 1929 році большевики спромоглися розбити професійні спілки та відокремити від них комуністично-революційну групу. В кінці 1933 р. Неру осягнув порозуміння між цією групою та лівим крилом Всеіндійського Конгресу. Наслідком цього було уладження згаданого генерального страйку текстильників та створення комуністичної партії Індій, що прибрала назву „Всеіндійської клясової партії праці". Провід над нею лишився цілком у московських руках. Сам Неру попав у таку залежність від московських агентів, що за підбурювання населення Бенгалії засуджено його в березні 1934 р. на два роки вязниці. Місяць пізніше розпочався в Бомбаю страйк, що при допомозі терору прибрав великі розміри і загрожував перетворитися в загальний страйк наскрізь політичного характеру. Але уряд виарештував комуністичних керманичів страйку і в червні страйк занепав. Безпосередньо потім англьо-індійський уряд заборонив комуністичну партію разом з усіми її філіями і виділами. А проте це її не знищило, як показалось в осені в часі страйку докових робітників у Калькуті.

Розвиток комуністичного руху в Індіях у 1934 р. показує, в який складний спосіб комунізм московської школи сполучує переведення програми світової революції з націоналістичним рухом та як він визискує цей націоналізм для своїх цілей.

До таких цікавих висновків доходить у своїм звіті міністерство для Індій. Можна булоб сподіватися, що з досвіду зробленого в Індіях англійський уряд скористає і у відношенні до комуністів в самій Великобританії, і в своїй політиці в Европі. Але млини англійської політики мелють дуже помалу. Провідні політичні кола Англії вважали, що окупація Абісинії Італією загрожує деякі англійські кольонії, ці англійські кола дуже вразливі на можливість кольоніяльних ревіндикацій Німеччини, але на поважну загрозу Індій Москвою в Льондоні відповіли благословенням франко-московського пакту.

Тяжко, розуміється, припустити, що в Льондоні аж тепер зрозуміли, що діялося у 1934 р. в Індіях, та зрозуміють аж у 1938 році, що діється там тепер. Але взагалі в Европі, за винятком може Польщі, звичайно ще довго гатять по позиціях, які московські можновладці вже давно покинули. Тепер наприклад вогонь европейських критиків большевиків спрямований все ще на Комінтерн і на „світову революцію", яку ніби готує Москва, тоді коли Кремль віддавна дбає найбільше про найближчу свою мету, про знищення Німеччини через можливо найдовше втримання сучасного неможливого ладу в Европі. Ролю Комінтерну перебрали цілком добре „народні фронти" ріжних сортів — соціялістично-большевицькі, націоналістично-большевицькі, католицько-большевицькі та інші, і ріжні „приятелі СССР". Фірма Комінтерну істнує на те, щоб вона відтягала на себе напади, які повинні би звертатись безпосередньо проти Совітів, як держави. Але за поважнішу позичку Кремль все буде готовий „розвязати" Комінтерн.

Єдина позиція, якої Москва покинути не може, це та, яку вона зайняла супроти поневолених націй СССР, але на цю позицію Европа спрямовує покищо на жаль найменше ударів. На жаль усе ще нема в Европі зрозуміння, що втрата тієї позиції означалаб для Москви одночасно втрату позицій і в Калькуті і в Парижі.

М. Данько.

Нужда Підкарпатської Руси.

Прага, квітень 1936.

Ми вже недавно писали про те, що чеська преса, головно партійна, останніми часами що раз більше уваги і місця присвячує питанням Підкарпатської Руси. Рівнож ми вказували на основні причини цього живішого зацікавлення, підкреслюючи, що найважнішою з них є недалеке вже — здається — введення в життя автономії Підкарпатської Руси. Одну із таких статтей, що торкалася національної проблеми Підкарпатської Руси, ми нашим читачам зреферували, а нині дозволимо собі зреферувати не менше цікаву про господарський стан і господарське майбутнє населення Підкарпатської Руси. Це стаття професора Карлового університету у Празі д-ра Ю. Комарека п. н. „Плюндрована земля", що її принесло вечірнє видання праського „Чеського Слова" (органу партії чсл. народніх соціялістів) з дня 2. ц. м.

У тій статті читаємо: „Підкарпатська Русь стане в майбутньому твердим горішком для чехословацької політики, якщо наші погляди на дійсний стан цієї країни основно не зміняться. І так перш усього треба вилікуватись з помилки, що Підк. Русь є з природи богатою землею. Рівнож треба вилікуватись і з тої помилки, що П. Русь стане багатшою й щасливішою, якщо кожний її мешканець навчиться як слід читати й писати й буде могти читати книжки й часописи. Найважніша річ, треба вилікуватись вже раз з тої помилки, що є ще велика можливість дальше інтенсивно кольонізувати цю дику лісову країну. Крім камяної соли нема на Підк. Русі покищо ніякого іншого природного скарбу, який міг би стати основою живішого промислу.

Величезні ліси, які вкривають Карпатську Верховину, є покищо дикими лісами, з поганими транспортовими можливостями й низькою якістю бука. Давній природний відбут карпатського дерева до Угорщини майже завмер, вбитий політичною автаркією. Крім цього Підк. Русь сусідує з країнами, що теж багаті на дерево. Вивозити дерево з Підк. Руси на захід через високі транспортові тарифи не виплачується. Та всетаки карпатські ліси це одиноке господарське майбутнє Підк. Руси. Часто говориться про те, що переміною ліса в ріллю Підк. Русь зискалаб досить орної землі для зростаючої популяції місцевого населення. Але на жаль такі балачки це нічо інше, як лише пусті, а то й шкідливі демагогічні гасла. Переважаюча більшість карпатських лісів росте на абсолютно лісових ґрунтах, які для рільництва зовсім не годяться. Те, що можна було з успіхом заорати, заорало населення вже давно. Там, де після державного перевороту, через незнання природних географічних і геольог. умовин, приділено населенню лісові парцелі під управу ріллі, світять нині голі, водою розриті узбіччя. На всіх цих узбіччах ви нині не найдете вже ані крихітки врожайного ґрунту, а лише виключно мазкі глинки, які в дощеву пору переміняються в одну клейку масу, а в час посухи висихають на камінь. Вже нині в багатьох цих місцях простягається глинясто-камінна пустиня, на якій не росте навіть трава, щоб можна було хоч на ній попасти худобу. Рілля ніколи не буде могти виживити бідного карпатського верховинця так, щоб він не голодував. До цього не треба забувати ще й на те, що маєток тутешнього населення за принятим тут звичаєм постійно роздроблюється. Хто має морг поля й четверо дітей, ділить цей ґрунт по рівному між ці діти, а ці будуть цей ґрунт опісля знову ділити. А що станеться за яких пятьдесять літ? А тимчасом ці діти не навчилися нічого такого, з чого моглиб вижити. Покищо вміють вони лише те, що й їхні батьки: пільну і лісову працю. Але що робитимуть ці молоді родини далі, в майбутньому, коли ріллі обмаль, а праці в лісі теж нема? Чехословацький уряд за цих 16 років поставив тут ряд гарних шкіл, а в них вчаться тутешні діти ріжних віршів, процентування й історії, але ніхто не вчить їх того, з чого моглиб опісля жити: скажім от якогось ремесла. Замісць того, щоб їх навчити краще господарити, дається всяке абстрактне знання. А найсумніше при цьому усьому те, що уряд вже не всилі давати далі землі під оселення, бо її вже нема. І тутешній мешканець це вже сам добре розуміє й тому домагається все нових й нових пасовиськ. І не диво, бо лише з одинокого пастирства може тутешнє населення мати сякий такий прожиток. Однак не треба думати, що населення домагається цих нових пасовиськ тому, що їх тут мало. Зовсім ні. Хто лише трохи знає Карпати, цей добре знає і те, що площа вкрита пасовиськами тут величезна і що ті пасовиська, якщо їх якість булаб ліпша, моглиб легко виживити тричі більші стада, як тепер.

Коли карпатські пасовиська порівняти з пасовиськами напр. таких Крконошів чи Шумави, то не можна заперечити, що карпатські пасовиська надаються лише до екстенсивного їх використання, а не до далекосяглої меліорації. Карпатські полонини мають погане мінеральне підложжя, а що важніше терплять недостатком постійного зрошування. Випадки, що полонинські пасовиська надаються до випасу більших стад лише від травня до половини серпня, тут дуже часті. Навіть широко розлогі низові пасовиська над Тисою не кращі. Водяне багацтво, яке є умовиною добрих лук і пасовиськ, зачинається щойно глибоко в долах і на узбіччах і тому треба буде прикласти ще багато пильної, пляново праці, щоб там повстали добрі, рентовні сіножати й пасовиська. І це одиноке майбутнє спасення тутешнього населення при його великій популяції. Площа посівної площі тут вже не збільшиться, хочби викорчувати навіть усі карпатські ліси — і з такими демагогічними гаслами вже найвищий час раз на все скінчити. Треба теж закинути й ті неменш демагогічні гасла, які домагаються дозволу випасу в лісах. Лісовий випас є дуже мало рентовний і не стоїть в ніякій пропорції до шкоди, яку таким чином лісові робиться. Населення мусить зрозуміти, що ліс це таке саме важне джерело прожитку, як поле чи пасовисько.

Треба рахуватися з тим, що за 50 літ населення Підк. Руси майже подвоїться. І що робитимуть ці люди, коли їх нічого не навчиться і коли вже теперішній ґенерації дозволиться винищувати землю і то лише тому, що досі не продумано ніякого господарського пляну країни?"

— Стільки сказав про господарське майбутнє П. Руси проф. Комарек. Ми його статтю навмисне подали нашим читачам майже в дослівному порядку, бо ті цінні думки автора мають — з деякими малими поправками — своє актуальне значіння і для господарського майбутнього нашого населення по галицькому боці Карпат —

М-в.

З польської преси.

Ст. Лось про земельну реформу у Східній Галичині.

У „Бунті Млодих" з 10-го ц. м. маємо низку дуже цікавих статтей: поклик до консолідації всіх несоціялістичних відломів польської молоді (отже ендеки, пілсудчики і т. д. — надзвичайно характеристичний прояв часу!), — статтю Кс. Прушинського про небезпеку т. зв. людового фронту у Польщі на зразок Еспанії і Франції, велике інтерв'ю зі Ст. Стронським про всіх попередніх польських міністрів закордонних справ, врешті велику статтю Ст. Лося п. н. „Земельна реформа на півд. сході". Безпосередньо нас, українців, торкається ця остання, — тому й реферуємо її, зазначуючи на самому вступі першорядні її прикмети: багатий цифровий матеріял, річевий романий підхід і надзвичайно переконливу аргументацію. Політично — вона правильна і цілком для нас приємлива: вказує на страхітливі наслідки щораз більшого роздрібнення селянської земельної власности, на величезну бідноту українського села та на повний і господарський і соціяльний і політичний абсурд кольонізації, як „імпортованого збільшування польського стану посідання".

Наводячи статистичні дані про стан земельного посідання у Сх. Галичині, автор нараховує, що запас землі, призначений на парцеляцію, раглав у 1919. р. 702.898 гект., а в 1934 р. — 408.414 га, себто за 15 літ зменшився на 294.484 га. Колиб парцеляція фільварчної землі йшла далі тим темпом, то в 1954. р. ввесь запас землі був би вичерпаний. Однак цілою дальшою чергою статистичних даних автор виказує, що нужда землі, яка висловлюється у величезній скількості карловатих, господарськи нежиттєздатних господарств, наслідком тієї парцеляції зовсім не зменшилась, — що більше, після ев. дальшого оконсумування призначеного на парцеляцію запасу землі, карловаті господарства, які пересічно мають у 1936. р. по 2 га, у 1951. р. виказуватимуть по 1½ га землі. Причина цього страхітливого стану — щораз більше ділення селянської землі наслідком зросту населення. Автор запитує, чи в такому стані речей форсування парцеляційного процесу взагалі має з погляду аграрної політики якийсь сенс, але на це питання дає зараз таки відповідь, що без огляду на раціональність чи нераціональність парцеляції — вона мусить іти і піде далі. На це складається передовсім грошева ситуація самого поміщицтва, яке не має іншого виходу, — є крім того ціла низка дальших чинників, що їх автор вичисляє подрібно аж у 8-ми точках. Цікаво, що аж на сірому кінці, в останній точці, наводить автор голод землі. Пояснює це в той спосіб: „...Голод землі є тільки функцією приросту населення, буде зникати в міру урбанізації арійського елементу в Польщі, яка спричинить те, що надмір сільського населення буде шукати приміщення і заробітку по містах".

Після того автор переходить, так мовити, до „політікум" аграрної проблеми у Східній Галичині, є саме до закиду, начеб в українські руки перейшло за польські часи 300.000 га землі. Автор відразу називає це брехнею, бо ввесь розпарцельований запас землі мав 294.000 га. Крім того — західні повіти Львівщини майже польські і тут до 100 прц. парцельованої землі дісталось в руки польські, а мішані терени були предметом кольонізації імпортованими з краківського воєвідства селянами. Тут уперше автор висловлюється проти кольонізації, стверджуючи, що „політика ратування польської землі витворила мало передтим у Польщі відомий тип хлопа — торгівця землею".

Автор нічого — очевидно — як поляк-патріот не має проти того, щоби скріплювався польський елемент в Галичині, але рішуче виступає проти скріплювання його державними засобами, яке в наслідку „розгартовує польщину і її нищить".

> „А вже як найбільше нещастя на державну мірку вважав би я всіляке скріплювання польщини і ратування польського стану посідання на південному сході часовим, на дільницеву мірку розрахованим та державою фінансованим імпортом польських хлопів зпоза терену".

Автор збиває тезу, що українське село і польський фільварок це окремі світи. Господарськи це світи дуже близькі. Ніде у Польщі симбіоза малоземельного селянина з фільварком не посунулась так далеко, як у Сх. Галичині. Малоземельний селянин „співпрацює з фільварком і дуже часто живе з фільварку". Він доробляє собі з праці на фільварку. Через те і його настроєвий підхід до фільварку інший, ніж деінде: тому він і не квапився нищити маєток фільварку у переломових історичних хвилинах ані „роздрапувати" двірську землю у 1918. році, хоч міг це зробити. Фільварок просто доповнює його нуждарську екзистенцію. Ситуація змінюється з моментом переходу фільварчної землі в руки імпортованого кольоніста. Тоді відпадає автоматично той зарібок, який ратує малоземельного селянина, який одночасно є робітником на фільварку, — і малоземельний селянин опиняється буквально перед маревом голодової смерти. Малоземельний, чи радше карловатий селянин

> „толерував обшарника нераз з симпатією, але не може толерувати імпортованого парцелянта. Або викупить його за всяку ціну, або буде боротись з ним, боротися на ножі і підпали... Це не буде національна боротьба, це буде звіринна боротьба за екзистенцію, а національний мотив буде тільки співчинником, що скріпить заїлість тої боротьби..."

В дальшому автор аналізує потенціяльні можливости кольонізації і виказує чорне на білому, що вона — повний абсурд. Колиб навіть скольонізувати ввесь істнуючий запас землі, то це далоб 40.000 господарств по 10 га (коштом величезних міліонів). У сумі це дає 4,5 проц. істнуючих вже господарств, себто національного обличчя краю не зміняє.

> „Зате таке драстичне „скріплювання польського елементу" малоб той єдиний наслідок, що за ніж, кресало і ціп вхопив би ввесь місцевий елемент без ріжниці національности. Польсько-українська „угода" булаб переведена сама собою, спонтанічно і стихійно..."

Тому автор поручає при реалізації земельної реформи мати 1) змисл дійсности, 2) змисл справедливости і 3) здорового розуму. Ще раз перестерігає автор перед тим, щоб зогнювати національну і соціяльну проблему на селі будуванням патьомкінівських міражів, які втішалиб очі і серця мандаринів.

З українського життя на Дал. Сході.

УКРАЇНСЬКИЙ БАНДУРИСТ І ШАЛЯПІН.

В „Манджурському Віснику" з 29. березня поміщена така цікава вістка:

Як відомо до м. Харбіна приїздив відомий московський співак та артист Ф. Шаляпін і дав тут три свої концерти.

Випадково сталося так, що наш бандурист Г. Северенюк зустрівся з цим співаком і Шаляпін попрохав його виконати кілька пісень під акомпаніямент на бандурі. Цей своєрідний концерт відбувся 18. березня в кімнаті готелю, де перебував Шаляпін.

Северинюк виконав такі речі. „Думи" до слів Т. Шевченка, „Пісня про отамана Байду" та низка укр. пісень. Підчас цього „концерту" Шаляпін розказав, як багато років тому, коли ще був молодий, йому довелося працювати в українській трупі, де він вивчив добре українську мову, котру до сьогодні ще не забув й на доказ цього продекламував кілька вимків з шевченківських творів.

Після того концерту Шаляпіна в театрі „Американ", на котрий був запрошений і п. Северинюк як гість концертанта, оба нові знайомі обмінялися своїми світлинами з відповідними написами.

У ХАРБІНСЬКІЙ ФІЛІЇ ТОВ. „ПРОСВІТА".

Харбінська філія нашої львівської „Просвіти" відбула 8. березня свої річні Загальні Збори. Вибрано новий виділ у складі: голова — І. Паславський, секретар — К. Кроковський, член — К. Заблоцький. Ревізором філії вибрано д-ра І. Шлендика.

Слід зазначити, що філія „Просвіти" в Харбіні виявляє постійно живу діяльність. Щотижня по четвергам відбуваються сходини з обовязковим рефератом. З останніх рефератів згадаємо: 13. лютого — п. Світ „Зелена Україна в сучасних міжнародніх обставинах", 5. березня — п. К. Андрущенко: „Культура Москви й України" І. частина, 19. березня — те саме ІІ. частина, 12. березня вечір памяти Нечуя-Левицького (провід п. І. Паславського), 26. березня — п. Паславський: „Точність і час", 2. квітня — п. І. Світ „Полковник Ля Рок і його ідеї". Всі ті реферати мали численну авдиторію.

ГАЛИЦЬКІ ДІЯЧІ НА ЗЕЛЕНОМУ КЛИНІ.

П. Яхно продовжує на сторінках „Манджурського Вістника" у фейлетоні свою працю п. н. „Чітинський процес". Почав він її від вибуху російської революції в 1917 р., тому обіймає загальну історію національного відродження українців на Зеленому Клині. В 9-му відтинку його фейлетону читаємо між иншим ось таке:

„Почувся значний брак культурних сил. Галичани, що приймали активну участь в українському житті Далекого Сходу — це були одиниці. Більшість із них находилась по таборах для полонених, звідки вилізти на волю не було так легко. Одними з перших діячів із галичан були: Мелашич і Гадзаман (в оригіналі надруковано неправильно Гадзман) на Приморщині та П. Марчишин у Забайкальщині".

Від себе додамо (нам відомі ті часи з автопсії), що галичани відіграли велику ролю в розбудженні національної свідомости українців на Сибірі і на Дал. Сході. Здовж сибірської залізничої магістралі мов гриби родились „Просвіти" і „Громади", до чого почин давали часто галицькі українці, що пробували тоді там у ролі військових полонених, або бодай причинялись вони у великій мірі до оживлювання праці згаданих установ. Роля, яку відіграли галичани в розбурханні української стихії в Азії чекає ще свого історика.

З названих діячів — Іван Гадзаман ще 2 роки тому жив у Хабаровську (чи і тепер там є — не знаємо), а Петро Марчишин працює в Харбіні.

Н-вич.

Свята Шевченка на чужині.

Академія в честь Шевченка в Білгороді.

Українське Артистично-Драматичне Товариство в Білгороді, столиці Югославії, приготовило 29. березня в салі „Колачевого університету" святочну академію в 75-ті роковини смерти Шевченка. Академія була чудово підготовлена. Взяли в ній участь найкращі мистецькі сили, так, що академія випала дуже величаво. Ми, українці в Білгороді, не мали ще нагоди почути так достойно і величаво виведеного свого живого слова і нашої пісні. Все плило маєстатично наче батько наш Дніпро, від вступної промови відомого сербського письменника *Душана Николаєвича* аж до кінцевої пісні „Ревуть пороги".

Тисячна публика насолоджувалась нашими прекрасними і по мистецьки відспіваними піснями. *П. Попов, п-і Мовгова, Попова, Валяні*, могутній хор п. *Гринькова* збирали гучні оплески.

Проф. університету д-р *Чубинський* чудово деклямував Шевченкову поему „Чернець", а наш сеніор українець п. *Іван Буда* пояснив дуже пластично „Чому святкуємо день Тараса Шевченка"? Він підчеркнув, що Шевченкові твори — це національне евангеліє, в котрім кожний український патріот найде для себе заповіди, як любити свій нарід і свою Вітчину.

Ми дуже вдячні аранжерам за це свято і складаємо нашу щиру подяку в першу чергу п. *Борисполцеві*, п. Ільченкові і п. Іванові Будзові, котрі найбільше причинились до того, що та Шевченкова академія, що була дуже вдатною українською маніфестацією в Білгороді, була на достойній висоті.

Інж. М. Кіндій.

Свято Шевченка в Пардубицях.

Українське сокільське гніздо та С. У. С. у Пардубицях, ЧСР, влаштували святочну академію в честь Шевченка, на якій були виголошені відповідні реферати, а діти місцевих українців продеклямували уривки з творів нашого генія.

Вокальну частину програми виповнив народніми українськими піснями оперовий співак *М. Дуда* з Праги в супроводі фортепіяну (п. *Дженерамі* — італієць). В народніх піснях, згармонізованих Людкевичем та Січинським, п. Дуда показав великий голос з широким діяпазоном, вирівняний в цілім ровсягу (стара італійська школа) та вміння інтерпретувати народні пісні. Успіх був такий великий, що п. Дуда мусів додати декілька арій та італійських пісень.

На академії було значне число чеських гостей, у яких, як і у наших людей, залишилося з академії найкраще вражіння.

Інж. Ю. Синявський.

ЖИДІВСЬКО-АРАБСЬКІ СУТИЧКИ.

ВБИТІ Й РАНЕНІ.

ЄРУСАЛИМ, 20. 4. ПАТ. Райтер повідомляє: Підчас бійок у Яффі втратило життя чимало людей. Ситуація поважна, влада зосередила військо.

ПАРИЖ, 20. 4. ПАТ. Як подає Авас з Каіра, по різних місцевостях Палестини дійшло до поважних сутичок між музулманами та жидами. У Гайфі убили 4-ох жидів та 2-ох арабів; англійський поліційний старшина важко ранений; боїться, щоби заворушення не перекинулися на Тель Авів. Проголосили винятковий стан.

КАІРО, 20. 4. ПАТ. Вчора заворушення обняли всю Палестину. З різних сторін вирушили араби до Тель Авіву, атакуючи по дорозі жидівські самоходи. У шпиталях в Тель Авів є вже 50 ранених.

ЄРУСАЛИМ, 20. 4. ПАТ. У Яффі убили 10-х жидів та 22-ох арабів, ранили 35-ох жидів та кількох арабів. Тепер панує спокій, але ситуація напружена. У Яффі і Тель Авіві завели винятковий стан.

ЄРУСАЛИМ, 20. 4. ПАТ. Прийшло до нових сутичок між жидами й арабами. В околицях Тель Авіву і Яфи було багато ранених. Поліця привернула порядок.

ЛЬОНДОН, 20. 4. ПАТ. Корабель „Польонія", що вчора веч. приплив до Яфи, спрямували до Гаіфи, де нині рано висадив на беріг кількасот жид. емігрантів. Спеціяльний поїзд забрав їх до Тель Авіву.

Похорони 9 жидів, що їх убили у вчор. заворушеннях, відбувся нині в Тель Авіві при участи багатотис. юрби. Порядку ніде не нарушили. Зате на периферіях Яфи, вже недалеко Тель Авіву, йшли бої між арабами й жидами. Одного жида вбили кількох ранили.

КАІРО, 20. 4. ПАТ. Проголошення военного стану в Палестині причинилося до успокоєння умів. Всеж є велике занепокоєння. Комунікація між Гаіфою і Тель Авівом перервана, тому, що влада видала превенційні розпорядки. Муніціпальна влада у відозвах накликала населення до спокою. До нових подій дійшло пополудні після похорону вчор. жертв. Є понад 50 ранених.

ЦЕНТРАЛЯ КОМІНТЕРНУ В ПАРИЖІ.

Німецька преса довідується з Парижа, що централя Комінтерну, яка перенеслася з Праги до Парижа, розвиває там рекордову діяльність. Централя Комінтерну розбудувала свої три секції: европейську, африканську та азійську. Кожна держава в Европі одержала зміцнену обсаду агентів у поодиноких рефератах, видосконалено теж в останніх місяцях технічну службу.

У звязку з тим берлінська преса розписується широко про останні комуністичні заворушення в Польщі, зазначуючи, що вони вибухають у спокійних досі осередках.

УРОДИНИ КАНЦ. ГІТЛЕРА.

БЕРЛІН, 20. 4. ПАТ. Перші зложили бажання канцлерові Гітлерові службовики його штабу, опісля провідник пробоєвих відділів Гімлер, опісля канцлер із бальконy канцлерського уряду приняв дефіляду баталіону особистої гвардії. З черги складали бажання члени уряду, представники партійних організацій і ін. В год. 10. передпол. зложила бажання канцлерові делеґація армії з міністром ген. Бльомберґом. Перед 11 год. канцлер із найближчим почотом виїхав на місто, оваційно витаний юрбою. В год. 11.20 почалася дефіляда перед канцлером.

БЕРЛІН, 20. 4. ПАТ. Відповідаючи на бажання, що їх зложили представники війська, канц. Гітлер висловив у щирих словах подяку за зразкову управу в царині відбудови німецької збройної сили. М. ін. сказав, що „завдяки відродженій силі народу сподіюся, що в найкоротшому часі могтимемо запевнити мир нашому народові, а може навіть і іншим народам".

БЕРЛІН, 20. 4. ПАТ. У великій військовій параді в Берліні взяли участь усі роди зброї. Головно численно були заступлені змоторизовані й панцирні відділи, а теж летунство. Гітлера, як приїздив і відїздив, сами народу витали із захопленням.

НЕЩАСЛИВИЙ ВИПАДОК НА ПАРАДІ.

БЕРЛІН, 20. 4. ПАТ. Підчас нинішньої дефіляди в Шарльотенбурґу приключився нещасливий випадок. Один із танків, покидаючи вулицю, на якій відбувалася парада, зісовгнувся із трамваєвих шин і впав на гурт людей, що стояли за дорогою. Чотири ученики були ранені, у тому два тяжко, а довголітній возьний берлінського відділу ПАТ-а дістався під переїзджаючий танк, який зломив йому ногу та тяжко потовк його. У тяжкому стані перевезли його до шпиталю.

СКАСУВАЛИ ПІДМОГИ ДЛЯ БЕЗРОБІТНИХ.

НЮЙОРК, 20. 4. ПАТ. Парлямент стейту Ню Джерзі ухвалив скасувати підмоги для безробітних. Це викликало заворушення та похід безробітних до парляменту в Трентоні. Поліція окружила парлямент і не допустила нікого.

НОВИНКИ.

— **Ювилей Ставропігії** з приводу її 350-ліття складався з двох частин: архиєрейського богослуження в Успенській церкві, що його відправив у численній асисті Преосв. Будка і виголосив при цьому відповідну проповідь, та з концертової частини, улаштованої вечором у салі театру Ріжнородностей. Вступну промову на концерті виголосив сеніор Ставропігії А. Ґулла по українськи, реферат мав проф. Ваврик, що почав його по українськи, потім перейшов на російську мову та закінчив його в українській мові. Позатим співали слабі хори мужеські й мішані, виконуючи такі твори, як „Отче наш", „Христос воскресе" й інші, з російською вимовою (!), „орхестра" з 8 музикантів, що її важко було слухати, солісти, що співали теж російські пісні тощо. Концерт протягнувся поза північ і винудив усіх учасників, які зрештою не виповнили навіть половини салі. На святі явився римо-кат. архиєпископ Тварадовський, православний парох у Львові арх. Філотей і як одинокий греко-кат. духовник, парох Успенської церкви, якої власником є Ставропігія, о. кан. Лопатинський. Було теж кількох відомих українських інтеліґентів, які прийшли на концерт з цікавости. Концерт з приводу 350-ліття такої установи, як львівська Ставропігія, виявив ще раз наглядно повний упадок москвофільських впливів серед нашого народу.

— **Проби хору Т-ва „Львівський Боян"** починаються для пань у вівторок 21, мішана в четвер 23. ц. м. в год. 7½ вечером. **Виділ.**

— **Пів міліона зол. на дорогові роботи.** Віцепрезидент м. Львова д-р Островський вислав до управи Фонду Праці у Варшаві письмо, домагаючись приділу більшої скількости матеріялів до будови доріг у місті. Міська управа затруднює тепер коло тисячі робітників при роботах дорогових, каналових і міських плянтаціях. Щоб заспокоїти велике запотребування праці, міська управа просить признати дальші дотації на дорогові роботи у висоті пів міліона зол.

Спорт.

УКРАЇНА — Т. Ш. Л. 4:1 (2:0).

Чергові товариські змагання, що їх одинадцятка України легко вирішила у свою користь, хоч грала у резервовому складі. І так до першої половини на воротах грав Гуцул, опісля Босий, на обороні: Воробець та Оліяник, на помочі: Пазуняк, Гошовський, Скоцень II; у нападі: Підлісецький, Скоцень I, Лисик (зійшов розбитий з гриша на 20 хвилин перед закінченням змагань), Петрів, Мікльош, Малюха і Краєвський. Україна весь час мала перевагу і напад сидів під воротами Т. Ш. Л. Якщо дружина Т. Ш. Л. вийшла всежтаки з доволі низькою програною, то може це завдячувати лише свому воротареві Хмельовському. Перші ворота здобув уже в 3. хв. Мікльош, другі в 35-ій хвилині Лисик. По перерві господарі докладають усіх зусиль, щоб здобути бодай одні ворота, але це їм не вдається. Мікльош, який мав у неділю свій д. добрий день, у 60. хв. стріляє треті ворота з гарного перебою, а три хвилини пізніше Краєвський стріляє ефектовного голя з карного, якого воротар Хмельовський зловив. Щойно з наріжника в 72 хв. Брадецький здобув почесні ворота для Т. Ш. Л. Четверті ворота для України теж з наріжника здобув Мікльош. Видців 800. Суддював добре п. Кмецінський.

Ці змагання попередили змагання резервових дружин: Україна II — Т. Ш. Л. II. 0:2 (0:1).

МИСТЕЦТВО ЛІҐИ.

ЛЬВІВ. Погонь — Л. К. С. 1:0 (0:0).

КРАКІВ. Рух — Ґарбарня 2:2 (1:1).

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Театр ім. І. Тобілевича. Винники.

21. IV. Отаман Пісня.
22. IV. Німа теща.
23. IV. Інваліди.

Великий Театр:

Вівторок, 21. IV. год. 8. веч. Прощальна вистава „Лякме" опера.

Середа, 22. IV. год. 8. веч. Аб. 14. „Аддіс-Абеба".

Театр Ріжнородностей:

Нечинний.

Цирк Станевських — вул. Пелчинська.

Вівторок, 21. квітня 2. вистави: год. 4.30 попол. і 8.30 веч.

На пополудневі вистави ціни для всіх знижені (від 50 сот.)

Кіна.

АПОЛЬО: „Страшний двір" на осн. Монюшка.
АТЛЯНТИК: „Кенігсмарк".
ВАНДА: „Приватне життя короля Генриха VIII.", „Пристань Сан Дієго".
ГРАЖИНА: „Паприка".
КАСИНО: „Бавиті".
КОЛИСЕЙ: „Колишня жінка" та ревія.
КОПЕРНИК: „Окружена" із Сільвією Сідней.
МАРУСЕНЬКА: „Окружена" із Сільвією Сідней.
МЕТРО: „Не хочу знати, хто ти", „Заточенець".
МІРАЖ: „Катеринка" з Фр. Гаьль".
МУЗА: „Капітан Бляд".
ПАН: „Мельодія великого міста".
ПАКС: „Вередлива Маріета" та акт. додатки.
ПАЛЯС: „Пісня кохання" з Кепурою.
РАЙ: „Любовні маневри".
СВІТ: „Рапсодія Балтику".
СТИЛЕВЕ: „Людина, яка розбила банк у Монте Карльо" та ревія.
ТОН: „Остання станиця".
УТІХА: „Монте Хрісто" й ревія.
ХИМЕРА: „Золотоволосий шибеник" з Шерлі Темпль.

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. Марійська 5.)

Царгород.

Закордонне радіо.

Вівторок, 21. квітня 1936.

Відень (566,8) 17.30 Пісні й арії, 22.25 Поважні й веселі пісні, **Братислава** (298,8) 17.50 Лістові пісні. **Кошиці** (259,1) 18.00 Спів, 19.25 Концерт. **Прага** (470,2) 16.10 Сальонова музика, 17.20 Оп. арії, 18.25 Великодні пісні, **Париж** (1648) 11.00, 17.30, 18.30 Концерт, **Білгород** (437,3) 13.15, 20.40 Пісоньки, **Берлін** (356,7) 20.10 Розр. концерт. **Кенігсвустергавзен** (1571) 16.00 Музика, **Кельн** (455,9) 16.50 Нова камер. музика, спів, 21.00 „Кавалерія Рустікана" оп. Масканія. **Ляйпціг** (382,2) 18.00 Нар. пісні, танки й гумор, **Мінхен** (405,4) 13.15 Концерт, 19.15 Форт. рециталь, **Будапешт** (549,5) 17.30 Вок. концерт, 18.40 Циг. музика, 22.35 Легка музика, **Мілано** (368,6) 11.30 Легка музика, **Рим** (420,8) 13.10 Популярна музика, 20.35 Вок.-муз. вечір.

Середа, 22. квітня 1936.

Відень (506,8) 17.20 Скрипка, 19.30 Симф. конц., **Братислава** (298,8) 19.25 Слов. нар. пісні, **Прага** (470,2) 19.25 Легка музика, 21.10 Хор, **Париж** (1648) 11.00, 17.50 Концерт, 18.00, 20.00 Спів, **Білгород** (437,3) 16.30 Мельодії, **Берлін** (356,7) 8.30, 12.00 Концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 10.30 Для дітей, 15.30 Концерт, **Ляйпціг** (382,2) 19.00 Пісні, **Мінхен** (405,4) 14.00 Тріо, 16.30 Весела муз. авд. для дітей, **Будапешт** (549,5) 12.05 Сальон. музика, 17.00 Скрипка, 19.50 Балети, **Мілано** (368,6) 11.30 Орх. музика, 17.15 Вок. концерт, **Рим** (420,8) 13.10 Легка музика, 20.30 „Мефістофель" оп. Боіта.

Львівське радіо.

Вівторок, 21. квітня 1936.

6.30, 7.40 Ранішня авдиція, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Для мол. дітей: У нашому городці. 12.30 Концерт орх. (у резерві: „Український танок" Жигм. Носковського), 13.10 Домашнє господарство, 13.15 З ринку праці, 13.20 З ріжних країн, гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Нар. та двірські пісоньки у вик. дуету, 16.00 Скринька ПКО, 16.15 Орх. твори. 16.45 Концерт, 17.00 Гуцульський промисл, 17.15 Концерт. хор, солісти, орхестра, 18.50 Рекламовий концерт, 19.05 Е. Вальдтайфель: „Еспана" з гр. пл., 19.10 Технічна скринька. 19.20 Актуальна гутірка, 19.30 Інтерв'ю, 19.35 Вояцька авдиція, 20.00 Суспільна й культурна роля радія, 20.15 Вечірний денник, 20.25 Що говорять про радіо, 20.30 Концерт симф. орхестри, хор, 21.30 Чотирорядкові загадки, 21.45 Концерт орх., 22.35, 22.39 Спортові вістки, 22.45 Про польських підбігунових мандрівників і дослідників, відчит в англ. мові, 23.05 Танкова музика з гр. плит.

Середа, 22. квітня 1934.

6.30, 7.40 Ранішня авдиція, 7.35 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Радіо у сільській військовій та фабричній читальні, 12.35 Сто тактів музики, 13.10 Домашнє господарство, 13.15 Концерт бажань, 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Концерт орх., 16.00 Для дітей: Історія про дерев'яного вояка, 16.25 Музична загадка, 17.00 Що це таке культура, 17.20 Вок.-муз. концерт, 19.20 Сільва рерум, 19.30 Рекламовий концерт, 19.45 Програмова скринька. 19.55. 20.00 Спортові вістки, 20.05 Актуальна гутірка. 20.13 Що говорять про радіо, 20.15 „Раз на вилки" радіовертеп, 20.45 Вечірній денник, 20.35 Інтерв'ю з Тад. Бохенським, 21.00 Творчість Фр. Шопена, 21.40 Поетичні мініятури, 21.55 Відгомони антен, 22.15 Це спогади.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.